

Van de Leeuwenstad
naar de Drakenbuik

Van de Leeuwenstad naar de Drakenbuik

Reizen door Azië

Robert-Jan Wes

Kerstmis 2013, Port Dickson, Maleisië

*This is the end
My only friend the end
Of our elaborate plans, the end*

Oké. Misschien iets te melodramatisch. Maar het einde nadert wel degelijk. En niet alleen van het jaar. Ook de Reis komt ten einde. En elaborate was de Reis...

Ik bevind mij op een balkon van een goedkoop appartement. De golven van de Straat van Malakka slaan tegen een betonnen kustlijn. Merian staat in de keuken een kerstlunch te bereiden. Ik herstel van de buikloop.

Niet om direct met een smerig verhaal te beginnen, maar een combinatie van zon, hoge luchtvochtigheid, koffie, en dubieus eten hebben een negatief effect op het functioneren van mijn ingewanden. De mensen in het nabijgelegen hotel zullen beamen dat het geen prettig gezicht is, een grote, behaarde, en bleke Europeaan, gehurkt tussen de struikjes, wild vloekend voor het raam van hun resort. Struikjes is geen eufemisme: de minimale beplanting struiken noemen zou een grove overdrijving van de werkelijkheid zijn.

Gisteren zijn we aangekomen in Maleisië, de voorlaatste stop op onze reis door Zuid-Oost Azië. Een dergelijke reis is niet iets voor zwakkelingen. Ontberingen moeten doorstaan worden. Smerigheden overkomen worden. Contacten met vreemden moeten gelegd worden. En plezier in dit alles is onmisbaar.

Het is daarom jammer dat ik helemaal geen plezier heb in dit soort dingen. Avontuurlijk is niet een woord dat men direct associeert met mij. Een vakantie naar Spanje, Italië of Frankrijk: prima. Cuba en Rusland? Vooruit. Maar een maand met een rugzak door Azië trekken is andere koek. Mijn buik rommelde al ontevreden bij de gedachte. Gelukkig is Merian iets avontuurlijker aangelegd. Haar paspoort wordt opgesierd met stempels uit Kenia en India. Planningen zijn niet zo haar ding, maar reizend met iemand die het angstweet al op zijn voorhoofd heeft staan bij de gedachte ergens op een bepaald tijdstip te moeten zijn, maakt een planning wel noodzakelijk. Die ik zelf mag maken uiteraard.

Een keuze maken uit de beschikbare landen in het gebied bleek geen hogere scheikunde te zijn. Het begin- en eindpunt lag sowieso al vast: Singapore. In de modernste stad van Zuid-Oost Azië verwelkomen we

volgende week het nieuwe jaar. Een uitnodiging voor een strandfeest in Singapore is dan ook de reden dat we hier zijn.

Cambodja en Vietnam moesten in ieder geval bezocht worden terwijl het middeleeuwse Laos vermeden diende te worden - 26 uur in een bus, op maat gemaakt voor een volk dat gemiddeld veertig centimeter korter is? Ha. En ook Thailand werd niet vereerd met onze aanwezigheid. We zouden bij iedere oudere man direct vermoeden dat hij achter kinderen aanzit. Steden met namen als Bangkok - uit te spreken als bang-cock - en Phuket - Fuck-It voor de lokale bevolking - laten niets aan de verbeelding over.

We concentreerden ons voornamelijk op de vraag: linksom of rechtsom? Dat we uiteindelijk voor de eerste optie gingen, is puur willekeurig. Dat uiteindelijk rechtsom een betere keuze zou zijn geweest, is informatie waar we nog achter moeten komen. Dus zou Phnom Penh de tweede stop worden.

Vóór onze aankomst in Singapore wachtte ons echter nog een lange reis, met een tussenstop in Constantinopel. De vroegere hoofdstad van het Oost-Romeinse Rijk was nog niet eerder door ons bezocht, en het zou waarschijnlijk nog heel wat jaren duren voordat we deze stad, op de grens van twee continenten, zouden bezoeken. Een gelukje voor Istanboel dus dat de goedkoopste vlucht naar Singapore via de grootste stad van Turkije vloog. Niet zomaar even een tussenstop, maar eentje van twintig uur. Een uitgelezen mogelijkheid om toerist te spelen.

Iedereen heeft een favoriete stad. Meestal hangt de geliefdheid van een stad af van de herinneringen die men eraan heeft. Zo verkies ik altijd Madrid boven iedere andere stad. Niet dat Madrid objectief een mooiere of leukere stad is dan Barcelona, maar omdat ik in de Catalaanse hoofdstad niet langer dan één middag geweest ben. Mijn half jaar durende verblijf in Madrid geeft deze stad een onoverbrugbare voorsprong op iedere andere stad.

Berlijn is een veel gehoorde favoriet. Niet van de mensen in mijn meest intieme kring, maar ik ken ze wel. Vaak zijn dit de mensen die Rotterdam ook een mooie stad vinden. Natuurlijk heeft Berlijn veel meer moois dan Rotterdam ooit zou kunnen hebben - of van zou kunnen dromen - maar het Rode Leger heeft de liefhebbers van cultuur geen dienst bewezen door de Duitse hoofdstad in as te leggen. De enige manier om een rat uit te roken is natuurlijk door de rat uit te roken, maar zonde is het wel.

Incidenteel is Berlijn de vorige stad waar ik overvallen werd door heftige buikkrampen. Het Mexicaanse restaurant - of meer hun poetsploeg - zal kunnen beamen dat ik me niet zo lekker voelde. In de strakjes van zo even viel me in dat ik vlak van tevoren nog een Vietnamees restaurant had bezocht, vlakbij de Kurfürstendamm. Een leuke Aziatische parallel. Mijn gegniffel zal het voor de toeschouwers niet prettiger hebben gemaakt.

Istanboel hoeft in ieder geval nóóit meer bezocht te worden. We troffen een guur en regenachtig tafereel aan. De Blauwe Moskee en de Hagia Sophia zijn indrukwekkende staaltjes architectuur, maar de Grand Bazaar had niet gehoeven. Dat de Bosporus daarnaast niet te voet kon worden overgestoken is een eeuwige zonde. Lopend Azië bereiken kan ik zo nog steeds niet van mijn bucketlist schrappen. We maken een rondje langs de belangrijkste bouwwerken van Istanboel. In eerste instantie hebben we moeite om de twee moskeeën uit elkaar te houden: welke is nou de Blauwe Moskee, en welke is de Hagia Sophia? Dat de eerste niet volledig blauw geschilderd is maakt het niet makkelijk.

De Hagia Sophia is in 537 gebouwd, in de tijd dat de stad nog de hoofdstad van het Oost-Romeinse Rijk was. In eerste instantie bedoeld als orthodoxe kerk, werd het gebouw na de val van Constantinopel in 1453 een moskee. De vader van Merian vindt het leuk om op te merken dat *wij* veel langer in het bezit zijn geweest van Istanboel dan de *zij*. *Wij* zijn in dit geval niet de Nederlanders, maar de christenen, en *zij* zijn dan uiteraard de moslims. Omdat het vijfhonderd jaar langer christelijk was, moet het dus terug gegeven worden. Ik ben benieuwd of we deze theorie ook op het Israël-Palestijnen conflict kunnen toepassen.

Na de val van Constantinopel werd zowaar een indrukwekkender bouwwerk tegenover de Hagia Sophia neergezet: de Blauwe Moskee. Zo genoemd naar de kleur van de binnenkant, anders heette het waarschijnlijk de Grauwe Moskee.

Zoals gebruikelijk moeten we bij binnenkomst onze schoenen uitdoen. Merian moet een hoofddoek omslaan, en ik moet een baard dragen. Vlak voordat we de Moskee bezochten hebben we een uitstekende hoofddoek kunnen kopen. In een klein souvenirwinkeltje, tussen beide heiligdommen in, zag Merian een sjaal hangen. Een exacte kopie van een sjaal die ze maanden geleden is verloren. Die sjaal in kwestie had ze in Wenen gekocht, omdat deze identiek was aan een sjaal die ze even daarvoor had misplaatst. De originele sjaal is een aantal jaren geleden gekocht in Florence. Het lijkt alsof we naar steeds exotischere

locaties moeten gaan om deze sjaal te kopen. Ik spreek de hoop uit Merian er nu een beetje voorzichtiger mee is. Ik wil niet ergens in Chili op zoek moeten gaan naar een lap stof met pauwen...

Aan de vooravond van een grote Reis, in de Poort naar Azië, is er maar één fatsoenlijk ding om te doen: een hammam bezoeken. Een massage en een stoombad is precies de juiste beloning voor het struinen door de stromende regen en het kijken naar mistroostige mensen. De hoge temperaturen zorgden er wel voor dat de laatste tien minuten van ons bezoek een constante stroom van emmertjes koud water noodzakelijk werd, maar ik klaag niet. Een spreuk dat op een wc-tegeltje niet zou misstaan wijst ons hier ook op.

WC-tegelspreuk van de dag: Waar je ook bent, er is altijd - ALTIJD - tijd voor een massage. Vooral in Istanboel.